

Güzin Dino - Abidin Dino

SENSİZ HER ŞEY RENKSİZ

Mektuplar 1952-1973

Güzin Dino - Abidin Dino
SENSİZ HER ŞEY
RENKSİZ

Mektuplar 1952 - 1973

Can Yayınları: 1688
Yaşam: 109

© Abidin Dino, 2007
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

1. basım: İş Bankası Kültür Yayınları, 2004
Can Yayınları'nda 1. basım: Kasım 2007
2. basım: Aralık 2007

Yayına Hazırlayan: Ferit Edgü

Kapak ve Kitap Tasarımı: Erkal Yavi
Dizgi: Jülide Altınbaş
Sayfa Düzeni: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası
ISBN 978-975-07-0898-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĐITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Güzin Dino - Abidin Dino
SENSİZ HER ŞEY
RENKSİZ
Mektuplar 1952 - 1973

CAN YAYINLARI

ABİDİN DİNO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

SİNAN / *anlatı*
KISA HAYAT ÖYKÜM / *yaşam*
YEDİTEPE ÖYKÜLERİ / *öykü*

GÜZİN DİNO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI

GEL ZAMAN GİT ZAMAN / *anı*

Abidin Dino, 1913'te İstanbul'da doğdu. Çocukluğu İsviçre ve Fransa'da geçti. 1925'te ailesiyle birlikte döndüğü İstanbul'da, Robert Kolej'deki öğrenimini yarıda bırakarak resim, karikatür ve edebiyatla uğraşmayı seçti. İlk karikatür ve desenleri 1930'larda Yarın gazetesinde, ilk yazıları Artist dergisinde yayınlandı. Dino, 1933'te, sanatçı arkadaşlarıyla birlikte D Grubu'nu oluşumuna katıldı. 1934'te Atatürk'ün isteğiyle sinema öğrenimi görmek üzere Leningrad'a (Petersburg) gitti. 1930'ların sonlarında Paris'te Gertrude Stein, Tristan Tzara ve Pablo Picasso gibi sanatçılarla dostluklar kurdu. 1938'de Türkiye'ye döndükten sonra İstanbul'da Avni Arbaş, Selim Turan, Nuri İyem gibi ressamlarla birlikte Liman Sergisi'ni düzenledi. Bu dönemde çeşitli dergilerde yayınlanan yazı ve desenleriyle yeni bir gerçekçilik kavramı üstünde durdu. 1941'de İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nca önce Mecitözü'ne, ardından Adana'ya sürgüne gönderildi. 1952'de Paris'e yerleşti ve yaşamını orada sürdürdü. Paris'teki yaşamı boyunca Türk kültürüyle bağlantısını koparmadan ve Avrupa'daki güncel sanat gelişmelerini, yeni eğilimleri izleyerek özgün bir çizgi oluşturdu. Resimleri dünyanın dört bir yanında resmi ve özel koleksiyonlarda yer alan Dino, aralarında Pertev Naili Boratav'ın *Türk Masalları*, Nâzım Hikmet'in *Kuvayi Milliye Destanı* ve Yaşar Kemal'in *Deniz Küstü* adlı yapıtlarının da bulunduğu pek çok kitabı resimledi. 1993'te Paris'te öldü.

Güzin Dino, İstanbul'da doğdu. Kenanpaşazade Sait Bey'in oğlu Osmanlı Bankası Resmi İşler Müdürü Asım Bey'in kızıdır. 1942'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Roman Filolojisi Bölümü'nde, karşılaştırmalı edebiyatın kurucuları Leo Spitzer ve Eric Auerbach'ın asistanlığını yaptı. 1943'te Adana'da sürgünde bulunan Abidin Dino'yla evlendi. 1946'da Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde doçent olarak görev yaptı. 1954'te, Paris'e yerleşmiş olan eşi Abidin Dino'nun yanına gitti. Paris'te Ulusal Bilim Araştırmaları Merkezi'nde çalıştı, Doğu Dilleri Enstitüsü'nde öğretim üyeliği yaptı. *Türk Romanının Doğuşu* başlıklı çalışması Türkiye'de 1978'de, *Gel Zaman Git Zaman* adlı anı kitabı 1991'de, *Yaşar Kemal'i Okumak* adlı çalışması 1998'de yayınlandı. Fransa'da roman ve şiir çevirileri yaptı. Güzin Dino, yaşamını Paris'te sürdürüyor.

İÇİNDEKİLER

Dino'ların Mektupları Üzerine Birkaç Sözcük	9
Mektuplar	13
Üç Yaz	173
Gene Mektuplar	195

DİNO'LARIN MEKTUPLARI ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZCÜK

Abidin, özel yaşamından söz etmekten pek hoşlanmazdı. Hastalıklarından, çok yakınları bile son anda haberdar olurdu. Dolayısıyla, bu zorunlu ayrılıkların ürünü mektupların yayımlanmasını ister miydi, sorusunu kendime sormadım değil. Yanıtım, “Yaşarken, hayır; ama ölümünün üzerinden on yıl geçtikten sonra, evet” oldu.

Saklanacak bir şey kalmadığı için değil, bu mektuplarla, yaşarken olduğu gibi ölümden sonra da, Güzin'le bir kez daha söyleyeceği için.

Bu mektuplarda yerli yabancı birçok aydının, yazarın, sanatçının adı geçiyor: Aragon'un, Elsa Triolet'nin, sinema tarihçisi Georges Sadoul'un, antropolog Jean Mallaurie'nin, tabii Nâzım'ın, Aybar'ın, Sabahattin Eyuboğlu ve Azra Erhat'ın, Melih Cevdet ile Oktay Rifat'ın, Berker'in, Boratav'ın, İlhan Selçuk'un ve daha nicelerinin.

Abidin, Montpellier'deki hastane odasından yazdığı mektuplarda bile, hastalığının, günlük geçim sıkıntılarının, bürokratik işlemlerin yanısıra, yurt ve dünya sorunlarına değinir. Ve adlarını andığım ve anmadığım bu dostlarıyla ilgili haberleri merak eder. Ama önünde sonunda iki insanın birbirine yazdığı özel mektuplardır bunlar. Eksik söyledim: Birbirini seven, birbirine âşık iki insan arasındaki *özel* mektuplar.

Troçki'nin *sürekli devrim* kuramı gibi, *kesintisiz aşk* durumu yaşayan iki insandan söz ediyorum.

Abidin, büyük dostu Nâzım gibi “çok kadınlı” aşkların adamı değildi. Nâzım, belki de, kimi “âşık”lar gibi, aşka âşıktı. Abidin içinse, aşk Güzin demektir. Okuyacağınız bu mektuplar bunun kanıtı. Ama satırlar arasında kaybolup bu aşk motifini gözden kaçırabilecekler için altını çizdiğim birkaç cümleyi buraya aktarıyorum.

Abidin (Moskova'dan yazıyor): "Hep seni düşünüyorum, hep seninle beraberim. Sevgilim."

(Birkaç gün sonra:) "Sevişmek için ne az kelime icat edilmiş. Duyduklarımın karşılığı yok hiçbir dilde."

(Hasta yatağından:) "Ne iğne, ne de hap; ilaçların ilâcı sensin. Sanırım en önemlisi, damla damla sevgili gözlerin. İyileceksem onlar iyileştirecek."

(Gene Montpellier'deki hastaneden:) "Sil baştan birbirimize âşık olduk. (Bu kaçınıcı sefer?) Karasevda insanın aklını başından alır."

(Bir başka mektuptan:) "Can, sensiz her şey renksiz."

"Bu mektubum kaç kat tırmanıp seni öpecek."

"Seni eskisi gibi öperim. O hiç değişmez, her seferinde yepyeni."

"Çocuk ayaklarından öperim, onlar çocuklarım."

Sanmayın ki bu *aşk sözcükleri* tek taraflı.

İşte Güzin'den Abidin'e birkaç *aşk sözcüğü*: "Dünyada, geri dönmek istediğim tek şehir şimdi Montpellier. Ama ne çok öperim seni, bilsen, kaşlarından."

(Bir başka gün:) "Çok öperim. Sen beni neden hiç öpmüyorsun? Anlamadım. Sade yanağını yanağıma dayamak hiç kâfi değil."

(Bir başka gece:) "Ve de seni seviyorum. İşte o kadar."

Güzin ve Abidin, bir aydın sorumluluğuyla, hem ülkenin dertleriyle, sorunlarıyla ilgilenmiş, hem gittikleri yere o sorunları da birlikte götürmüş, düşünmüş, ellerinden geldiğince çalışmış, üretmiş, yaratmış iki insan.

Günümüz gençlerinin bu küçük kitapçıkta bir araya gelen bu özel mektuplardan alacakları önemlice iki ders olduğuna inanıyorum.

Birincisi doğru ve dürüst yaşamak dersi. İkincisi de *aşk dersi*.

Sait Faik o ünlü sözünü ("*Bir insanı sevmekle başlar her şey*"), bu tür insanlardan esinlenerek söylemiş olmalı.

Ferit EDGÜ

İKİNCİ BASKIYA EK:

Abidin ile Güzin'in günümüze kalmış mektupları, dört yıl önce yayımlandı.

Okuyan okudu, ama on binler değil.

Belki bugün, ne öyle yaşandığından, ne de öyle sevildiğinden.

Bu belki bir geçmiş zaman aşkı.

Olabilir.

Ne var ki bu geçmiş zaman aşkı geçmiyor, bitmiyor.

Hattâ, taraflardan biri öldükten sonra bile.

Bu yeni baskının sonunda yer alan *Üç Yaz* ve *Gene Mektuplar* bunun kanıtı.

Güzin Dino için Abidin yaşamaya devam ediyor.

Abidin'in ölümünden sonra kaleme aldığı bu metinlerde, Güzin sanki bizlere,

"Aşkın yalnızca başlangıcı vardır, sonu yoktur" diyor.

Mektuplar
1952-1973

[İstanbul] 5 Şubat 1952

Sevgilim,

Bu sabah, Leyla Abla ile karşılıklı yatıyorduk, kapı çalındı, ben mektup dedim ve gerçekten mektup geldi; kartpostala bayıldım; o kadar bize benziyor ki halleri, çok çok sevdim o kartı. Hâlâ o pahalı otelde kalmama üzülüyorum. Sen galiba güzel oda peşindesin; rahat olması kâfi, sonra İtalya'daki paran yetişmeyecek. Tam iyi de dinlenemiyorsun bu yüzden; günde 4 liralık oteller yok mu, orta halli, ayda 120 lira eder. Şimdiki otelden ucuz olur değil mi? Ben hâlâ kendimi çok yorgun hissetmekle beraber, bir haftada bir kilo almışım. Dünden beri ev işine hız verdim. Bugün dam işi başlıyor, dolapların boyanması, çamaşır asma tertibatı, taraçalara demirler, dam, baca maca, 200 liraya olacak. Aşağıki hanım güya yarın çıkacak, Ankara'ya gidiyor, fakat, kızını bizim apartmanda bırakmasından korkuyorum. Yarın anahtarı teslim etmezse Perşembe dâvâ açacağız. O katta annem oturamaz, rutubet pek fazla, orta katı ona saklayacağım, fiyat farkını da, o kattaki küçük odayı kiraya vererek telâfi edeceğim. Bizim katı meşhur bir tellâla bildirdim; kiracılar 14'ünde gidince gazete ile de ilan edeceğim, belki daha evvel, çünkü, isterseniz gelip kalın dediler, bense, birkaç saat orada kiracı beklemeyi tercih ediyorum. Çok zor oldu onların 14'üne kadar kalması, evle dışarda meşgul olmak çok çok zor. Kimseleri gördüğüm yok, malûm ya, arkadaşların sen olmayınca bana metelik vermezler. Aksi gibi de şimdi isterdim aramalarını, pek yalnız hissediyorum kendimi, lalettayin konuşacak bir insandan bile hoşlanıyorum.

Dün öğleyin *Degustation*'da tek başıma yemek yedim, seninle martini içtiğimiz, son günü muhabbetle andım.

Boğaziçi, güzel, sakın ve dinlendirici.

Arap kalfa, pamuk saçlı matmazeller, şaşkaloz hizmetçilerle, Beyoğlu âlemlerinden sabaha karşı dönen otomobilli kayınbiraderlerle, hamile gelinler, mirasyedi küçük beyler, *boldo*¹ için şişman sarışın hanımefendilerle, Evropa'daki kocasını düşünen

¹ Sindirim için içilen sıcak bir bitki suyu.

İstanbul, 1948.

Boğazın sularında hasretini koyuveren mahzun ortanca gelinleriyle Boğaziçi hep yeni Halit Ziya'larını bekliyor.

Anneme yazarsan memnun olur, çünkü seni göremediğine, cigaraları unuttuğuna o kadar üzülmüş ki gittiğini öğrendiği gün oturup ağlamış, buyurun bakalım. Bundan evvel otele bir mektup daha yazdım, aldın mı?

İşte böyle, bugün öğleden sonra gene eve gideceğim, dam açılacak, aktarılacak falan filan. Bu akşam gene buradayım.

Seni çok öperim.

Güzin

[İstanbul] 25 Nisan 1952

Sevgilim,

Sana dün akşam yazdım; mektup almıyorum, merak ediyorum diye; bakalım bugün mektubun gelecek mi?

Sana tatsız haberler vereceğim, fakat [her]halde düzelecek. Salı günü sabahı (ayın 22'si) Birinci Şubeden bir Komiser geldi ve Savcılıktan bir kararla seramikleri götürdü. Kırılmaması için ben de beraber gittim. Çok dikkatli hareket ettik, hiçbir şey olmadı şimdiye kadar. Dün Savcılıkta ehli-vukuf toplanacak ve hangisinde suç unsuru olduğunu veya olup olmadığını tespit edecekti (seramiklerde orak çekiç resimleri yaptığın iddia olunuyormuş!). Ben ilk günü işe pek fazla ehemmiyet vermedim (sinirlenmekle beraber), fakat dün ehli[h]ibre ile karşılaşınca işin mahiyeti değişti gibime geldi; efendim, Savcılık daha seramikler eve gelmeden evvel, atölyede bunların resimlerini çekirmiş ve üzerinde (resimlerin üzerinde) tetkikler yaptırmış ve tetkikleri yapan heyet de, tekrar bunların aslını görmek istemiş ve dün karşıma çıkan kimseler bunlardı. Polis enstitüsünün dört tane profesörü. Savcı, ehli-vukufu kabul edip etmediğimi sordu. Beylerden hangisi ressam dedim, hiçbiri değilmiş. Sade bir tanesi fotoğrafı hocası. Ben de reddettim bu heyeti; uzun münakaşalardan sonra, profesörlerden ikisi, beni haklı bulduğu için, Savcıyı en aşağı üç ressamın da katılacağı bir ehli-vukuf toplanmasına ikna ettik. Bu dört zat, gene o grupta bulunacak; Savcı bana, Hakkı İzzet, Mahmut ve Arif Kaptan'ın da vaziyetten haberdar olduğunu ve Hakkı İzzet'le Mahmut'un, bu saçma iddiaları destekleyecek mahiyette konuştuklarını söyledi. Bunun üzerine, iş tehir edildiği için (nerede saklayacaklarını bilmedikleri için seramikleri) bana, Bunları Seramik Enstitüsüne geri yollayacağız, dedi Savcı. Ona da itiraz ettim, Bize karşı sahtekârlıkla hareket etmiş şahıslara tekrar emanet edemem seramikleri, dedim.

Bunun üzerine tekrar, seramikler Birinci Şubeye gitti, zaten bu sefer ehli-vukuf orada toplanacak. Bütün bunlar ilk tahkikat faslı imiş; eğer gelen ressam hakiki sanatkâr değil ve alelâde bir resim hocası ise (Savcı, Milli Eğitim'den isteneceğini söyledi ressamların) gene itiraz edeceğim, hakkım varmış ve ciddi bir sanatkâr jürisi isteyeceğim. Çünkü böyle rezalet olmaz.

Arif Kaptan ve Hakkı İzzet'le telefonda konuştum. Arif'in hiçbir şeyden haberi yok-

tu. Hakkı İzzet, kendisi orada yokken resimlerin çekildiğini ve birkaç gün evvel sorguya çağrıldığını; kendisi senden ne biliyorsa anlattığını; orak çekiç meselesinin varid olamayacağını; kendisine gösterilen şüphe unsuru resimlerde ancak hayal kuvvetiyle bir şey bulunabileceğini, her kavisde hattı mustakim karşılaşmasını orak çekiç olarak tefsir edilmemesi lâzım geldiğini anlattığını söyledi. Seni oraya Demokrat Partili bir milletvekilinin götürdüğünü, şahsî münasebetinde katiyyen en ufak bir kötü şey görmediğini uzun uzun anlatmış.

Zeyyad Ebuzziya'ya dün telefon ettim ve bu abuk sabuk, fakat içinde hiç de iyi niyet görmediğim hikâyeyi anlattım. Maalesef kendisini geç buldum ve az sonra kongreye gidiyordum, fakat Savcıcıyı göreceğini ve bu işle meşgul olacağını söyledi. Benim de, kendisinden bahsetmemi ve ona müracaat etmelerini söylememi ısrarla tekrarladı.

Adliye Bakanı İstanbul'da, gelir gelmez görüşeceğim ve bu uydurma pis iftirayı tespit ettirmesini rica edeceğim. İşte böyle, bütün bu hikâyede bana müspet intibai polis verdi, hüsnüniyetle, çok dikkatli hareket ettiler, bütün komiser, muavin ve memurlar aşağı yukarı benim kadar her bir parça üzerine titrediler, hepsi evsafı ile kâğıda yazıldı, dört imza, bir nüshası da ben de var, 44 parça. Dün bir aralık ehli-vukufun önünde dayanamadım, Ne hazin bir tezat ve durum, dedim. Roma'da Devlet galerilerine, Venedik Bienali'ne seçilecek birçoklarının içinde Abidin'in eserleri var, dedim, burada Adliye odalarında görülüyor, dedim. Ve hakikaten seramiklerden fazla, bu durum beni üzüyor. Olur mu böyle şey, her önüne gelen cahilin bir iftirası böyle bir durum yaratmalı mı?

Fakat cancığım, üzülme, bu kez Hakkı İzzet, Zeyyad filan fazla endişe etmememi, elbette ciddi bir ehli-vukufun böyle abuk sabuk bir şeyi uyduramayacağını söylüyorlar. Benim için merak etme, biraz sinirlendim ve yoruldum ama, bu kadar güzel seramiklere değer.

Sen sade bana muntazam mektup yaz, çok sinirlenme olmaz mı? Zeyyad, "Ne yapalım, bu cehalet safhalarından geçeceğiz," diyor. Tabii öyle ama, bu biraz fazlası, sonra kötü niyet olmadığına da bir emin olsam.

Çok öperim.

Güzin

Mektup yaz, mektup yaz; ah! Bugün gelse, öyle beni teskin edecek ki.

[İstanbul] 30 Nisan 1952

Sevgilim,

Sana birkaç gündür yazmadım, seramik işinin inkişafını bekledim, fakat iş daha bugün tamamıyla bitmiş değil; şöyle ki, dün ikinci bir ehlivukuf toplanmış (kimler olduğunu bilmiyorum, benim bulunmamı Savcılık bu sefer herhalde istemedi, zaten usulden de değilmiş) ve bu ehlivukuf bazı parçalarda orak çekiş işareti tespit etmiş, kalanları geri vereceklermiş, ötekiler üzerinde gereken muamele yürütülecekmiş; fakat ben, dün, daha evvel bir dilekçe ile müracaat ederek ehlivukufun, modern resimden anlar Akademi profesörleri ve sanat profesörleri tarafından teşkil edilmesi lâzım geldiğini, lalettayin resim hocalarının hükümlerinin işi yanlış yola sevk edeceğini söyledim; Savcı Muavini bugün bana neticeyi bildirirken bu hususta bir şey söylemedi. Fakat Adliye Bakanı'na telefon ettim (dün de görüşmüştüm), Malûmatım var, Akademi hocalarından müteşekkil, bir üçüncü ehlivukuf olacaktır, göstereceğiz, dedi. Fakat bu son ehlivukuf, dedi.

Vaziyet bu merkezde. Anlaşıyor ki, seni çekemeyen birtakım insanlar, böyle bir iş çıkarıp senin bu suretle geri getirilmene sebebiyet vermek istediler; tabii bu ancak dava konusu olursa belki olabilir. Şimdilik iş, birinci tahkikat safhasında; Akademi hocalarının da olmayan bir şeye var diyeceklerine imkân veremiyorum.

Sen kendine iyi bak, fazla üzülme. Zeyyad Ebuzziya da uğraşiyor bu işle, bakalım ne olacak?

Gözlerinden öperim.

Güzin

3 Mayıs 1954

Abidinciğim,

Son mektubun ne iyi idi, iyi çalışmanın coşkunu ve nikbinliği taşıyordu satırlardan; ne iyi hep böyle ol. Sade kendine iyi bakabiliyor musun, tek arzum yanında olup sen yorgun olduğun müddetçe sana istediğim gibi bakabilmek, sanki böyle olunca sen harikalar yaparsın gibi geliyor bana, halbuki, asıl bensiz yapıyorsun harikaları; kendi aptal kuruntum, ama herkese de bir kuruntu gerek. Düşündüm de kendi üzerime, ben belki sadece değen kişilere kendimi harcamaya, yazmaya, üzme ve sevinmeye razı olurum, halbuki bu ayıp, insan herkese karşı her şeyi yapabilmeli.

Bahar, güneş ve sıcak ortalığa yayıldı, burada insanların baharla haşır neşir olması orası gibi değil, daha rahat, daha keyifli, daha kozmik bir karışma var buradaki insanlarda, meselâ akşamın ılık ışığına, sanki tabiat daha kendilerinden bir şey, kendi malları... taze yumurta, taze yoğurt, kuzu kapaması, feryat figan yeşiller, zehir gibi güneş, sonra Ankara'nın o dehşet akşam ışığı... insanlardaki o mutad kaygısızlık, baharla bir sebebini, hikmetini buluyor. Belki ben de havalarda yüzünden bir az şaşkınum. Kışı o kadar zor geçirdim ki, bazen düşündükçe şaşıyorum, nasıl geçti diye ve irademe şaşıyorum, gözümü zorla ve sistemli bir şekilde yumdum, kışın kötülüğüne.

Sen herhalde artık yakında, yazın sayfiye, deniz, güneş v.s. için bana durumunu bildirirsin. Annem hâlâ mahdum beyle işini halledemedi, ben bir çaresine bakacağım. Kitaptan iki tane yolladım, tarihli nüshalar. Dersler 30 Mayıs'ta kesiliyor, imtihanlar da galiba 25 Haziranda bitiyor.

Sergiyi merak ediyorum, her şeyi merak ediyorum... Gözlerinden öperim.

Güzin

Güzin Dino - Abidin Dino

SENSİZ HER ŞEY RENKSİZ

Abidin Dino, Güzin Dino'ya yazdığı bir mektupta, "Can, sensiz her şey renksiz," diyordu. Abidin'in bu aşk seslenişi, bu kitaba adını verdi. *Sensiz Her Şey Renksiz*, birbirini seven, birbirine âşık iki insanın, Abidin Dino ile Güzin Dino'nun 1952-1973 arasındaki mektuplarından oluşuyor. Her satırı aşkla yazılmış mektuplar. Ama bu mektuplarda Aragon ve Elsa Triolet'den Nâzım Hikmet ve Mehmet Ali Aybar'a, Sabahattin Eyuboğlu ve Azra Erhat'tan Melih Cevdet Anday ve Oktay Rifat'a, Pertev Naili Boratav'dan İlhan Selçuk'a pek çok aydın ve yazar da anılıyor.

"Güzin ve Abidin, bir aydın sorumluluğuyla, hem ülkenin dertleriyle, sorunlarıyla ilgilenmiş, hem gittikleri yere o sorunları da birlikte götürmüş, düşünmüş, ellerinden geldiğince çalışmış, üretmiş, yaratmış iki insan. Günümüz gençlerinin bu küçük kitapçıkta bir araya gelen bu özel mektuplardan alacakları önemlice iki ders olduğuna inanıyorum. Birincisi, doğru ve dürüst yaşamak. İkincisi de, aşk dersi. Saîd Faik o ünlü sözünü ("Bir insanı sevmekle başlar her şey"), bu tür insanlardan esinlenerek söylemiş olmalı."

FERİT EDGÜ

ISBN 978-975-07-0898-5

9 789750 170898
<http://www.canyayinlari.com>

CAN
YAŞAM